

Tan Ping - egne refleksioner

I forbindelse med åbningen af udstillingen 'Tan Ping & Bjørn Nørgaard' præsenterede Tan Ping sine egne tanker og refleksioner omkring sin kunstneriske praksis. I denne folder er det muligt at læse Tan Pings tale, hvor han forklarer sin kunstneriske proces og hvorfor han bruger de store sorte flader i sine malerier. Derudover er det muligt at læse mere om udstillingen på museets hjemmeside og se en procesvideo af tilblivelsen af det stedspecifikke maleri 'Eventyr', som er at opleve på museets balkon.

Horsens Kunstmuseum

Tan Pings tale ved udstillingens åbningsseminar den 9. september 2017:

Kære gæster, mine damer og herrer,

Først vil jeg gerne takke lederen af Horsens Kunstmuseum Claus Hagedorn-Olsen og museumsinspektør Julie Horne Møller for deres arbejde med udstillingen. Det er på grund af deres indsats, at jeg har haft mulighed for at stå her og møde jer i dag. Jeg vil også gerne takke hele holdet fra museet for deres store arbejdsindsats. Tusind tak. Desuden vil jeg sige tak til Hr. Nørgaard. Han har været min ven i mange år. Vi har samarbejdet mange gange på kunst- og kunstnervisingensområdet. Undervejs er vores venskab blevet stærkere og stærkere. Ud fra vores udstilling i dag kan I se, at vi på mange måder er tæt knyttet i vores kunst.

Vores forskelle er tydelige. Hans arbejde fokuserer på det tredimensionelle, hvor skulpturer udgør en stor del, mens jeg selv beskæftiger mig med det todimensionelle som malerier. Hans værker er konkrete og fortæller historier, mens mine er abstrakte og uden for tid. Han er en vestlig kunstner, mens jeg kommer fra Østen. Men han kan godt lide at drikke te, og jeg foretrækker kaffe.

Ved en udstilling med to forskellige kunstnere, indser vi også forskellen mellem de to kulturer, mellem kunst og kunstens værdier og de bagvedliggende kulturelle forskelligheder.

Men jeg synes, det er vigtigere at se på de ting, vi har til fælles. Vi har begge to erfaring med at studere og arbejde i andre lande. Hvad vigtigere er, i disse tider, ser vi begge hele verdens kultur som næring for vores kunstværker. Det er de samme af verdens udfordringer, som vi drages af og gerne vil fordybe os i med vores kunst. Jeg vil gerne takke ham for at bygge sådan en bro mellem os, så vi kan have en rigtig dialog på et kunstnerisk grundlag.

I lang tid har jeg nu været kunstner og samtidig administreret en kunstscole. Jeg kalder mig altid en 'amatørkunstner', fordi jeg har meget arbejde på skolen og ved siden af skal finde tid til min egen kunst. Kunsten udgør et særligt sted i mit hjerte, hvor jeg kan slappe af. Tiden jeg bruger i mit studio er den tid, hvor jeg er mest glad. Når jeg kigger på alle mine nye lærreder, er min første opgave at vælge ét ud og grunde det. Det tager cirka 10 minutter at gøre et 2 x 3 meter lærred klar, hvilket også føles som et hårdt arbejde, og jeg føler mig ikke som kunstner, men som en almindelig maler. De 10 minutter jeg bruger på at grunde lærredet kan hjælpe mig med at tømme mit hoved for tanker – det er ellers altid fyldt med masser af skolerelateret arbejde, som gør mit hoved langsomt. Derudover hjælper de 10 minutter mig til at glemme erfaringer fra fortiden, og de lader mig lægge min opmærksomhed i selve processen i højere grad end på det færdige resultat. Når jeg gang på gang dækker mine malerier, er det fordi mine værker hele tiden befinder sig et sted i mellem at være ikke-færdige og på ny være påbegyndte. Uanset hvor perfekt billedet ser ud, er der mulighed for at dække det til igen. Jo mere perfekt billedet er, desto mere betydningsfuld bliver dækningen af det også.

Imellem mine 'dækninger' maler jeg linjer med en pensel. Linjerne efterlader karakteristiske aftryk på lærredet og ligeledes aftryk i mit hjerte og sætter mine følelser fri.

For mig er 'at dække' en omvæltning af de almindelige visioner og ideer, en omvæltning mellem de karakteristiske linjer og den ensartede dækning. Det vækker mig fra min tiltagende følelsesløshed og lader min sjæl blive genfødt på ny.

Sidste år udstillede jeg projektet 'Hvide vægge' på Shanghai Kunstmuseum. Jeg samarbejdede med Casterly fra Schweiz i fem dage. Vi skabte værker på en 1600 m² blank væg på museet. Det blev som et enormt lærred. Vi fyldte væggen med vores malerier. Det vigtigste var, at jeg efter åbningen af udstillingen lidt efter lidt dækkede alle linjer og aftryk med hvid maling.

Mine malerier er ikke kun en proces af at fylde lærredet, men at slette, at samle energi ved at dække lag efter lag. Selvom linjerne bliver dækket, eksisterer de stadig på materialeniveau under de mange lag. Ligesom menneskets historie, på trods af utallige naturkatastrofer og menneskeskabte ødelæggelser kan vi stadig se og føle historiens aftryk og kulturens åndedræt.

´At dække´ er som en overlejring af tiden skåret i skiver.

Væggen i museet blev efterhånden malet hvid igen, og det gik pludselig op for mig, at rummet så meget større ud end den første gang, jeg opholdte mig der. Det gav mig en stærk vilje til at male det hvide rum igen, som en scene der indeholder så mange historier.

De værker, I ser i dag, er ikke ´fra hvid til hvid´, men fra mit projekt ´fra farve til sort´, som jeg har arbejdet på siden 2015.

I de sidste to år er der sket meget. Præsidentvalget i USA, Brexit, Flygtningkrisen i Europa samt mange slags terrorangreb. I 2017 vil man bygge en mur mellem to lande, kinesisk og indisk militær slås på den kinesisk-indiske grænse, smog i Kina. Det hele er dramatisk og fyldt med usikkerheder.

Når man som selvstændig kunstner står ansigt til ansigt med alle den slags fænomener, er den eneste måde at ´dække´ dem til med ´tiden´, med sort farve, lag efter lag, fra skinnende til mat. Det giver et kort pusterum fra den kvælende verden.

Den sorte farve er, foruden at være en væg du kan betragte og tænke indad, også som et ufatteligt dybt hul, hvor du ikke kan følge din egen vilje.

Men det sorte ligner mere et spejl. Kig på dig selv. Hvem er du i den her verden? Hvordan skal du eksistere her?

Efter jeg ankom og besøgte Horsens Kunstmuseum, malede jeg i løbet af to dage et nyt maleri i gangen derude. Jeg vil navngive det ´Eventyr´. Både gangen og maleriet ligner en bro mellem jeg og Bjørn, mellem danske og kinesiske kunstnere.

Tak.